

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/277/2016/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

17/2017. (II. 16.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2016. augusztus 2-án előterjesztett **panaszát** a 2017. február 16-án – dr. Wildner Domonkos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) [...] Kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos a postai úton előterjesztett beadványában előadta, hogy K. I.-vel közös gyermekét a Fővárosi Törvényszék ítéletével az anyja nevelésébe és gondozásában helyezte el és egyben a szokásos bírói gyakorlathoz képeset bővebben rendelkezett az apai kapcsolattartásról a gyermek elvitelének és ott alvásának jogával. Az ítélet szerint folyamatos kapcsolattartás keretében páratlan heteken szerdán óvodai/iskolai foglalkozása végeztével a panaszos jogosult a gyermekét az intézményből elhozni, majd csütörtökön reggel 8 órára a fenti épülethez visszavinni.

Azonban az ítélet jogerőre emelkedése óta az anya viselkedése miatt rendszeresen problémásak a csütörtök reggelek, az anya ugyanis úgy értelmezi az ítéletet, hogy a panaszosnak neki kell visszaadnia a gyermeket az óvoda épületénél reggel 8 órakor. Minden páratlan héten, csütörtök reggel megjelenik az óvodánál és rokonaival fizikailag megakadályozza, hogy a gyermeket az óvodába

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

bevihesse a panaszos, viselkedésével kiborítva a lányukat. Az ítélet nem rendelkezik arról, hogy az anyának meg kellene jelennie az épületnél és át kellene vennie a panaszosztól a gyereket. Az ítélet azért lett így megfogalmazva, hogy mivel a gyerek még óvodás, de hosszabb időre alkották, így gondolni kellett arra, hogy a szülők az iskolába nem kísérhetik be a gyereküket, annak az épülete előtt kell elbúcsúzniuk. Az anya arra hivatkozik, hogy ő a gondviselő szülő, neki joga van eldönteni, viszi-e a gyermeket aznap óvodába, avagy sem. Azonban gyermekem tanköteles, vagyis ha egészséges, hétköznap óvodában a helye a tanév során. Emiatt már több rendőri intézkedésre sor került, illetve számos gyámhatósági eljárás is folyamatban van az anya ellen.

2016. június 9-én csütörtök reggel a szokottnál is feszültebb volt a helyzet, mely rendőri segítség nélkül megoldhatatlannak tűnt. Emiatt negyed 9 körüli időben a panaszos felhívta a segélyhívót és rendőri segítséget kért az óvoda bejáratához. A helyzet bár nem megnyugtatóan, de rendeződött kb. 1 óra elteltével, bár a rendőrök addig nem érkeztek meg. Miután a gyermek bement az óvodába, a panaszos a szomszédos épületben található Gyermekjóléti Központ intézményvezetőjének ismertette a helyzetet. Itt tartózkodott kb. még egy órán keresztül, amikor kb. 10 óra 15 perc körül elhagyta a helyszínt. A panaszos akkori tudomása szerint a rendőrök egyáltalán nem jelentek meg a helyszínen, telefonon sem keresték. A panaszosnak sietnie kellett, ezért elhagyta a helyszínt, mivel úgy gondolta, hogy már nem fognak menni a rendőrök, vagy ha mégis, akkor eléri telefonon.

2016. július 27-én kapta kézhez az anya gyámhatósági beadványát, amiből kiderült, hogy a rendőrök kevéssel 9 óra után megjelentek, kizárólag vele beszéltek, az ő és a tanúi adatait vették fel, majd távoztak a helyszínről.

A panaszos szerint az eljárással sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, mert bár ő kérte az intézkedést, a rendőr meg se kísérelte vele felvenni a kapcsolatot. A panaszos tudomása szerint a Tevékenység Irányító Központ rögzíti a számot és továbbítja a rendőrség felé, a rendőrök még se keresték. Mindezek eredményeként olyan rendőri jelentés készült, ami nem tartalmazza a panaszos és tanúi adatait, előadását, ellenben feltehetően részletesen rögzíti a másik fél valótlan előadását. Ezzel a panaszos szerint sérült az egyenlő bánásmódhoz való joga.

2) A panaszos továbbította a Testület részére a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság fentebb hivatkozott ítéletét. A Testület az ítélet kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezéseit ismerteti az alábbiakban.

Az elsőfokú bíróság a perben 2015. március 5-én hozott ítéletet, amelyben a gyermeket az édesanya gondozásában helyezte el, kötelezte a panaszoszt gyermektartásdíj fizetésére, illetve szabályozta a gyermekkel való kapcsolattartását: a panaszos jogosult minden páros héten pénteken 16 órától vasárnap 18 óráig, valamint minden kedden 16 órától 19 óráig a gyermekkel való folyamatos kapcsolattartásra, illetve minden páratlan héten szerdán délután a gyermeket az óvodai (iskolai) foglalkozás végeztével az óvoda (iskola) épületéből magával viheti és köteles másnap, csütörtökön 8 órára az óvoda (iskola) épületéhez visszavinni. Időszakos kapcsolattartás címén jogosult a panaszos a páros ünnepek másnapján 9 órától 18 óráig a gyermeket magával vinni, a tavaszi, téli, őszi szünet második felében jogosult a gyermekével való kapcsolattartásra. Nyáron minden évben 1 hónap illeti meg, erről a tárgyév május 31. napjáig a felek kötelesek megállapodni, annak hiányában minden évben július 1. napjától július 31. napjáig jogosult a panaszos a kapcsolattartásra. Ezen túlmenően a panaszos legalább hetente 2 alkalommal a gyermekkel való telefonon történő beszélgetésre jogosult, amit az édesanyának biztosítani kell. A bíróság az ítélkezési gyakorlat szerint szabályozta az értesítési kötelezettséget, az átadás/átvétel helyét, az elmaradt kapcsolattartás pótlását. Megállapította, hogy a perben hozott ideiglenes intézkedések – melyek a kapcsolattartásra és a gyermektartásdíjra vonatkoztak – hatályukat veszítik.

A másodfokú ítélet a kapcsolattartás szabályait akként módosította, hogy az időszakos kapcsolattartást a nyári szünet tekintetében újra szabályozta, továbbá rögzítette, hogy a hétközi kapcsolattartás nem pótolható.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az azzal kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

1) H. B. r. őrm. 2016. június 9-én kelt jelentésében előadta, hogy aznap 8 óra 40 perckor a Dél-Pest Központ utasította, hogy menjen Budapest, Ú. u. [...] szám elé, mert onnan egy polgári vitáról érkezett bejelentés. A rendőr 9 óra 5 perckor érkezett a helyszínre, hol K. I. volt jelen, aki elmondta, hogy a gyermeke apjával 2013. óta perben-haragban áll, csak és kizárólag polgári lejárati vitáik vannak. Aznap a gyermek átadásáról kívánt bejelentést tenni. Véleménye szerint gyermeke apja, (aki tudomása szerint másik nővel él) akadályozni akarta abban, hogy a gyermeket az óvodába a mai napon ő vihesse be, valamint akadályozta a mai napon 9 óra 30 perckor kezdődő bírósági tárgyaláson meg tudjon jelenni. A gyermek apja, miközben ő a lányát óvodába vitte folyton K. I. útjába állt, akadályozta az előrehaladásban, és folyamatosan kamerázta. K. I. elmondta, azért kért rendőri intézkedést a helyszínre, mert véleménye szerint gyermeke édesapja akadályozta abban, hogy a mai napon időben megjelenjen a PKKB-n bírósági tárgyalás lefolytatása céljából.

Továbbá Jelen volt T. K. I., aki elmondta, hogy K. I. édesanyja. Ő a történeteket lányával egybehangzóan mondta el, és T. T. I., aki elmondta, hogy K. I. nagynénje. Ő is unokahúgával egybehangzóan mondta el a történeteket. A gyermek, illetve az apa, a panaszos nem tartózkodtak a helyszínen, így őket nem tudta a rendőr meghallgatni. A történeteket jelentette Dél-Pest Központnak, aki jelentéskészítésre utasította, majd a helyszínről 9 óra 30 perckor távoztak. A fenti személyek a körözési rendszerben nem szerepeltek, az intézkedésben részt vett B. L. r. zls. is.

2) P. Gy. r. alezredes 2016. október 5-én kelt átíratában előadta, hogy a panasz alapján elvégezte a parancsnoki kivizsgálást és az alábbi megállapításokra jutott.

A jelentés tartalmazza, hogy 2016. május-június hónapjaiban 3 alkalommal volt rendőri intézkedés a panaszos és K. I. közötti vita miatt. Az esetlapok tanúsága szerint a kérdéses június 9-i esetben mind K. I., mind a panaszos telefonos bejelentést tett, előbbi 8 óra 12 perckor, utóbbi 8 óra 13 perckor. A rendelkezésre álló esetlap szerint K. I. bejelentése úgy hangzott, hogy egy édesapának lejárt a kapcsolattartási ideje a kislányával. Azonban az apuka mióta visszaadta azóta folyamatosan követi őket és zaklatja őt, az édesanyját és a gyermeket is a panaszos édesapja. A bejelentő szeretne rendőri intézkedést. A panaszos bejelentése szerint a Családgondozó épületében vannak. A bejelentő elvált a feleségétől, a mi nap folyamán az édesapánál lett volna a kislány, ő vitte volna óvodába, mikor az édesanyja és a rokonsága erőszakkal elvitték a kislányt a családgondozóba. Jelenleg a bejelentő és a volt feleség is a fenti címen tartózkodnak. A bejelentő rendőri intézkedést kért.

A kivizsgálás ezt követően ismerteti a jelentést, így annak részletes rögzítésétől a Testület eltekint.

Megállapítható, hogy a rendőri intézkedésre a panaszok intézkedés vonatkozásában állampolgári bejelentés alapján került sor, méghozzá a két fél, a panaszos és K. I. egymás ellen tettek bejelentést. A rendelkezésre álló esetlap adatai alapján a helyszínre nem a BRFK [...] kerületi Rendőrkapitányság, hanem a BRFK [...] kerületi Rendőrkapitányság járőre került irányításra. Az ekkor szolgálatot ellátó B.

L. r. zls. és H. B. r. őrm.. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. §-ának rendelkezése alapján a helyszínen jelen lévő K. I., T. K. I és T. J. I. személyazonosságának megállapítására került sor. Mivel a panaszos nem tartózkodott a helyszínen, ezért adatai a rendőri jelentésben K. I. közlése alapján kerültek rögzítésre. A bejelentő, valamint a tanúk meghallgatását követően az intézkedő rendőrök megállapították, hogy polgári peres eljárás hatálya alá tartozik a sérelmezett cselekmény, amely jelen esetben közös gyermekkel való kapcsolattartás akadályoztatása. Mivel a panaszos nem tartózkodott a helyszínen, így meghallgatására nem került sor. Az Rtv. 13. § (2) bekezdése értelmében *„a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részre hajlás nélkül intézkedni. A 24. § (2) bekezdése értelmében „A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.”*

A válás, valamint a gyermek elhelyezésével és azt követően a szülői jogok gyakorlásával kapcsolatos ügyek polgári peres eljárás tárgyát képezik, így ezen esetekben rendőri intézkedések a jelen lévő személyek adatainak megállapításán, valamint a történetek, és meghallgatottak által előadottak rendőri jelentésben rögzítésén túl nem terjednek. A rendelkezésre álló esetlapok nem tartalmaznak utalást arra vonatkozóan, hogy a panaszos telefonon a rendőri intézkedésről értesítésre került volna.

A r. alezredes meg kívánja jegyezni, hogy a bejelentő saját döntése alapján távozott a helyszínről. Az intézkedő rendőrként tagjai maguknál a hatályos szabályozás értelmében saját tulajdonú mobiltelefon készüléket nem tarthatnak, szolgálati készülékkel nem rendelkeznek. Arra, hogy a bejelentőt a helyszínre visszahívják, ha azt önszántából hagyta el, nem kötelesek, és erre alkalmas készülék hiányában lehetőségük sem volt. A Budapesti Rendőr- főkapitányság Tevékenység Irányítási Központ ügyeletesének kellett volna intézkednie a panaszos értesítésétől.

Megállapítható, hogy egyre gyakrabban fordulnak elő házasságkötéseket követően válások, amelyek közül sok esetben a felek elidegenedése a kiváltó ok. Ezen esetek jelentős részében a felek elidegenedése olyan mértékű, hogy kapcsolatuk akár a másik fél ellehetetlenítésére is irányulhat. Rendszeresen előforduló probléma nem csak a BRFK [...] kerületi Rendőrkapitányság, hanem a teljes Budapesti Rendőr- főkapitányság helyi szerveinél, hogy a válófélben lévő felek a folyamatban lévő gyermekelhelyezési eljárás során azzal kívánnak a másik féllel szemben előnyre szert tenni, hogy vitás kérdéseik eldöntésére rendőri intézkedést kérnek, mert tudatában vannak annak, hogy az intézkedő rendőr intézkedéséről köteles írásos jelentésben rögzíteni a helyszínen tapasztaltakat. Kialakult gyakorlat, hogy a rendőri jelentést lobogtatva kívánják a bíróságon a tárgyalás során a másik felet rossz színben feltüntetni, ezzel is a saját érdekeiket erősítve.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszos és K. I. közötti ellentét mértéke már alkalmas lehet arra, hogy közös gyermekük, Csontos Ilona egészséges szellemi és testi fejlődését zavarja, hiszen a gyermek szülők között történő átadása- átvétele számos esetben nem zajlik problémamentesen, amely problémák megoldására a rendőrségi bejelentéssel, mint a probléma megoldására véleményük szerint, - az alezredes szerint hozzá tévesen- alkalmasnak tűnő lehetőséggel élnek. A gyermek egészséges fejlődésére a szülők rendőri intézkedésig fajuló konfliktusai, valamint a bejelentések alapján is a gyermek jelenlétében történő hangos kiabálások, veszekedések minden kétséget kizáróan nem bírnak kedvező hatással, sőt, azt kedvezőtlenül befolyásolják.

A vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a rendőri intézkedésre a jogszabályok betartása mellett került sor.

3) H. K. r. alezredes 2016.október 5-én kelt átirata többletinformációként az alábbiakat tartalmazza:

A panaszos a rendőri intézkedést megelőzően a helyszínről távozott, így meghallgatására nem került sor. Álláspontja szerint, amennyiben valóban szüksége lett volna a panaszosnak a rendőri intézkedésre, akkor a helyszínen maradt volna, ugyanúgy, mint K. I., aki szintén bejelentőként a helyszínen maradt. Nem várható el a rendőrségtől, hogy olyan ügyekben, amelyek egyébként rendőri intézkedést nem igényelnek, és a bejelentő a helyszínt önszántából elhagyja, annak felkutatásába kezdjenek, főleg nem úgy, hogy a másik bejelentő a helyszínen tartózkodik. A panaszos által a panaszában a rendőri jelentésben foglaltakra vonatkozóan előadottak annyiban felelnek meg a valóságnak, hogy az valóban a K. I., valamint a helyszínen jelen levő másik két személy által előadottakat tartalmazza, azonban azok rögzítésére objektív módon került sor. Amennyiben a panaszos nem hagyta volna el a helyszínt, akkor az általa előadni kívántak is szerepelnének a jelentésben. Álláspontja szerint azzal, hogy a panaszos meghallgatására - önhibájából eredően - nem került sor, nem sérült az Rtv. 13. § (2) bekezdésében megfogalmazott objektivitás elve, továbbá a panaszos által előadottaktól eltérően, sem a tisztességes eljáráshoz, sem pedig az egyenlő bánásmódhoz valójoga.

A rendőri jelentés egy példánya az intézkedést követően a Budapest [...] kerületi Gyámhatóság részére megküldésre került. Az intézkedés során kapcsolatfelvételre nem került sor.

Meg kívánja jegyezni, hogy a gyermek nem tartózkodott a helyszínen, így nem volt indokolt a gyámhatóságot soron kívül felkeresni.

Az intézkedés felvilágosítás adással zárult, miszerint a gyermekelhelyezési vita nem tartozik a rendőrség hatáskörébe.

4) A rendőrség megküldte a bejelentésről készült hangfelvételt. A panaszos rendőri segítséget kér, mert a kislányát nem tudja bevinni az óvodába, mivel a gyermek édesanyja és a rokonsága akadályozzák ebben, zaklatják. Az anya magához vette a gyereket és nem engedi, hogy bevigye az óvodába. Az apa vitte volna óvodába, de körbe állták az autót és nem engedték, hogy bemenjen a gyerekekkel az épületbe. A telefonkezelő a kapitányságra akarja irányítani a panaszost, mivel nincs a helyszínen az anya, de a panaszos közli, hogy ott vannak. A gyerekekkel bement az anyával a családgondozóba, most ott vannak. Erre a telefonkezelő közli, hogy értesíti a rendőrséget.

III.

A Testület először azt vizsgálta, hogy a panasz valamennyi része határidőben érkezett-e.

A panaszos beadványában egyrészt azt kifogásolta, hogy a rendőrök nem érkeztek ki időben, másrészt hogy nem vették fel a kapcsolatot vele miután mégis csak kiérkeztek. Ez utóbbi vonatkozásában előadta, hogy a rendőrök kiérkezéséről és intézkedéséről csak akkor szerzett tudomást, amikor a felesége beadványát kézbesítette felé a gyámhatóság.

Az Rtv. 93. §-a értelmében a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemlről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított húsz napon belül lehet előterjeszteni.

A panaszos által kifogásolt rendőri intézkedésre 2016. június 9-én került sor. A panaszos azon sérelmét – annak jellegénél fogva – hogy a rendőrség nem érkezett ki a bejelentésére, azonnal felismerhette, így a panasz előterjesztésére nyitva álló 20 napos előterjesztési határidő a panasz ezen vonatkozásában 2016. június 10-i kezdőnapkal indult és június 29-én járt le. **A fentiek miatt a panasz elkészt, így érdemi elbírálásra alkalmatlan.**

A panasz másik része tekintetében a Testület elfogadta a panaszos azon előadását, hogy a felesége beadványának kézhez vételéig nem volt tudomással arról, hogy a rendőrök kimentek a helyszínre, így azon jogsérelmet, hogy őt erről nem tájékoztatták, és nem kísérelték meg a meghallgatását, nem ismerhette fel korábban. E tekintetben a Testület álláspontja szerint a határidő 2017. július 27-én indult, és 2017. augusztus 16-án járt le. A panaszos a beadványát 2016. augusztus 2-án, tehát az Rtv. 93. § határidő rendelkezésének 2. fordulata szerinti határidőben terjesztette elő, így e vonatkozásban a Testület érdemi vizsgálatot folytatott le az alábbiak szerint.

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) – **megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljárásához fűződő alapvető jogát, illetve az Alaptörvény XV. cikkében foglalt diszkrimináció tilalmát az alábbiak szerint.**

1) A Testület elsőként azt vizsgálta, hogy keletkezett-e a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége.

A panaszbeadvány szerint a panaszos azért hívta a segélyhívó számot, mert gyermeke édesanya megakadályozta a gyermekével való kapcsolattartás végrehajtásában.

A rendőrségi iratok tartalma etekintetben egybe vág a panaszos előadásával.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási, illetve felvilágosítás-adási kötelezettségét: a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. (A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.)

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A Btk. 208. §-a rendelkezik a kiskorú veszélyeztetésének büntettéről: „A kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy – ideértve a szülői felügyeletet gyakorló szülő, illetve gyám élettársát, továbbá a szülői felügyeleti jogától megfosztott szülőt is, ha a kiskorúval közös háztartásban vagy egy lakásban él –, aki e feladatából eredő kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti, büntett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” A Btk. 210. §-a pedig a kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétségét akként szabályozza, hogy az követi el, aki a hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is önhibájából akadályozza.

A Btk. 195. §-a szerint aki mást erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön, és ezzel jelentős érdeksérelmet okoz, ha más bűncselekmény nem valósul meg, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennáll-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A rendőrség segítségnyújtási kötelezettsége tekintetében továbbá ismételten felhívja a Testület az Rtv. 24. §-át, amely szerint a rendőrség főszabályként közérdekből járhat el, kivételes, hogy a rendőr magánérdek alapján jár el, amikor a törvényes védelem más módon nem biztosítható (ultima ratio elve).

A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy telefonos bejelentés érkezett a segélyhívóra arról, hogy egy gyermek kapcsolattartási ügy kapcsán a szülők és a jelenlévő rokonság között vita alakult ki, amely miatt akadályoztatva van a kapcsolattartás, a panaszost pedig a rokonok zaklatják.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy a felek valamelyike jogellenes magatartást követ el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, **intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.** Az pedig a helyszínen tapasztaltak alapján volt eldönthető, hogy ez az intézkedési kötelezettség milyen intézkedést von maga után.

2) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy ezen intézkedési kötelezettsége keretében fel kellett volna-e vennie a kapcsolatot a rendőröknek a helyszínről időközben távozott panaszossal, illetve ekörben megvalósult-e részrehajlás a rendőrök részéről.

Ekörben a fentebb felhívott rendelkezések mellett az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése is utal, amely rögzíti a részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét: a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A részrehajlás nélkülség azt jelenti, hogy a rendőri intézkedés során a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül bárkivel szemben köteles eljárni. A rendőri intézkedés során nemre, fajra, vallásra, politikai nézetre tekintettel különbséget tenni nem

szabad, illetve ez a minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

a) A rendőri iratok szerint a panaszos gyermekének anyja is tett bejelentést, majdnem a panaszossal egyidőben, így megállapítható, hogy a rendőrség vonatkozásában mindketten bejelentőnek minősültek.

A kikerkező rendőrök az iratok tanúsága szerint meghallgatták az ekkor még jelen lévő anyát, és a rokonait. A rendőrök a helyszínen nem találták meg a másik bejelentőt, így az ő előadását a helyszínen nem rögzíthették.

A panaszos előadásából kitűnik, hogy először a Gyermekvédelmi Szolgálat épületébe távozott a helyszínről, majd negyed 11 órakor pedig véglegesen elhagyta a helyszínt.

A Testület a kérdés vizsgálata során elfogadta a rendőrség azon hivatkozását, hogy a rendőröknél nem volt saját mobiltelefon az előírások szerint, így nem volt náluk olyan eszköz, amely alapján felhívták volna a panaszost. Amely egyébként a Testület álláspontja szerint nem is lett volna feladatuk, mivel a panaszos mint bejelentő köteles lett volna a helyszínen megvárni a rendőröket - különös tekintettel a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 175.§ (2) bekezdésében meghatározott valótlan bejelentés szabálysértési tényállására.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem mulasztott akkor a rendőrség, amikor a helyszínről önként távozó panaszost nem kutatta fel és nem rögzítette az előadását, különös tekintettel arra, hogy a panaszos jelenléte esetében is a felek meghallgatása után csupán a hatásköri rendelkezésekre vonatkozó felvilágosítás adással zárulhatott volna az intézkedés, mivel a gyermekelhelyezéssel és a kapcsolattartás végrehajtásával kapcsolatos koncepcionális viták rendezése (jelen esetben a szerdai hétközi láthatásoknál a visszaadás rendjének újraszabályozása) a gyámhatóság, illetve a polgári bíróság feladata. Tehát **a Testület álláspontja szerint a fentiek miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.**

b) A részrehajlás vizsgálatának keretében a Testület azt vizsgálta, hogy önmagában az a tény, hogy a jelentések csak K. I. és családja előadását rögzítik, alkalmasak-e a részrehajlás megállapítására, vagy van-e más olyan körülmény, tény az intézkedés kapcsán, ami megalapozná a részrehajlást. Tehát azt, hogy a rendőrök a másik féllel szemben indokolatlanul kedvezőbben jártak el és ezzel egyúttal a panaszossal szemben hátrányosabban léptek fel.

A fentiekből kitűnik, hogy a panaszos önként távozott a helyszínről, így a felvett rendőri jelentés nyilván nem tartalmazza az előadását. Tekintettel arra, hogy a fentiekben a Testület már megállapította, hogy a rendőrségnek nem volt feladata a panaszos felkutatása, így álláspontja szerint önmagában az a tény, hogy a jelentések csak a másik fél előadását tartalmazzák, nem alkalmas a részrehajló intézkedés megállapítására.

A Testület az intézkedés vizsgálata során ugyanakkor nem tudott olyan egyéb többlet körülményt feltárni, amely alátámasztotta volna a panaszos állítását, hogy a rendőrök részrehajlóan (hátrányosabban) jártak el vele szemben, illetőleg a panaszos sem nevezett meg ilyet, ezért a Testületnek látta indokoltnak jogsértést megállapítani ezzel összefüggésben.

Mindezekre tekintettel a Testület, úgy foglalt állást, hogy a rendőri fellépés módja megfelelt az Rtv. 13. § (2) bekezdésben rögzített részrehajlás-mentesség és az Alaptörvény XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében biztosított egyenlő bánásmód követelményének.

V.

A Testület álláspontja szerint a bejelentések alapján intézkedési kötelezettsége keletkezett a rendőrségnek. A kérkező rendőrök nem mulasztottak azzal, hogy az időközben távozó panaszost nem hívták fel telefonon az előadása rögzítése végett, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A rendőri fellépés módja megfelelt az Rtv. 13. § (2) bekezdésben rögzített részrehajlás-mentesség és az Alaptörvény XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében biztosított egyenlő bánásmód követelményének.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2017. február 16.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag